

BÀI 27.

7.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

Dalat, chiều thứ Tư 24/12/1975.

Chiều Noel. Cả thành phố bùng lên vui nhộn. Lang thang trên phố, gặp Thanh cô chủ quán Tao Đàn bảo rằng Nguyễn có đến quán tìm tôi hai lần. Trời thật lạnh, tâm tình thật u hoài xa vắng. Mùa Noel ngập tràn tình yêu rồi cũng sẽ trôi qua với đau buồn héo hắt để buổi chiều nơi điểm hẹn Tao Đàn, trong vùng tranh tối tranh sáng, hai chúng tôi ngồi đối diện nhau, chẳng ai nói lời nào. Cả một khối tuyệt vọng phủ ngập không gian nhỏ bé trong buổi chiều ngày Chúa sắp Giáng thế.

Cho đến khi màn đêm buông xuống, Nguyễn bỏ ra đi. Tôi ngồi lại đọc lá thư vừa nhận.

*Buổi sáng ngày 24, Chúa sắp giáng sinh,
Mãn ngàn đời của Nguyễn,*

Một đêm qua đi thật vất vả rồi cuối cùng buổi sớm mai cũng đến, tươi thắm ngọt ngào mùi nắng mới. Có lẽ đâu đây, chung quanh Nguyễn, đang vọng lên những hồi chuông đồng đã. Thông điệp từ trời cao báo tin đêm nay sẽ có một vì sao thật sáng xuất hiện: Chúa hài lòng sẽ giáng thế. Mùa Noel đầu tiên trên Dalat của Nguyễn và Mãn.

Đêm nay, lần thứ 1975, không biết Chúa có ra đời vì chúng mình chút nào không? Người vợ cô đơn, Trân Sa và Nguyễn? Ngày mai, Mãn sẽ bỏ Nguyễn, trở về thành phố. Một người về đỉnh cao, một người về vực sâu. Mãn ơi, Mãn có nghe tiếng Nguyễn gọi thật lớn đó không? Có thấy Nguyễn đang bị chìm dần đến nghệt thở trong cái hồ định mệnh bất trắc?

Từ này giờ, Nguyễn đứng nơi hành lang lầu ba nhìn ra phố. Nguyễn cũng nghe lại thật vội vã bản Ave Maria, lần cuối. Lòng Nguyễn lạnh như một tảng băng. Đêm nay, ngày 24 tháng cuối cùng của một năm, Nguyễn sẽ lại nghe Mãn đàn Ave Maria trước khi ngủ. Như một đêm nào đẹp trời có gió lạnh nhẹ nhẹ, Nguyễn đã được nghe tiếng đàn Mãn ngoài vườn Luxembourg. Đêm ấy, Nguyễn nhớ mãi, Nguyễn có hôn Mãn, nhưng chỉ một lần.

Mãn ạ, kỷ niệm chúng mình nhiều quá, đầy ắp trong hồn đến chừng ngập lụt. Với mở kỷ niệm, khi xa Mãn rồi, một mình Nguyễn sẽ xây đắp ngay trên thành phố giá băng này những hình ảnh thuở trước ở Sài Gòn mình yêu nhau thắm thiết. Nguyễn sẽ lạnh hơn bây giờ, trái tim sẽ nhói đau hơn những khi nghe tiếng khóc của cây violon.

Nhưng mà, Nguyễn vẫn nghĩ có Mãn một bên để uống rượu khi trong túi thật nhiều tiền, đi ngất ngưỡng trên phố khi buổi chiều đang tắt dần ánh nắng, ngòi nói cuồng khi ở cuối chân trời có giăng mây tím. Và Nguyễn nhớ mãi vũng tối tràn đầy hạnh phúc của chúng mình một đêm nào ngây ngất, Mãn trở thành người vợ cô đơn ngàn đời của Nguyễn. Người vợ u buồn, hao gầy chốc lát, như chính nỗi khuất lấp của đêm đen.

Người ơi, người ơi, đừng làm mây!

Câu thơ thuở nào trở lại trong đầu Nguyễn, thiết tha ảo não. Câu thơ một lần tình cờ Mãn đọc cho Nguyễn nghe và cũng tình cờ làm lòng Nguyễn chùng xuống như phải cúi đầu để van xin điều gì đó xa xăm.

Mãn ạ, đêm nay, cũng như đêm qua, Nguyễn sẽ đứng trên lầu nhìn Mãn, tâm tư tàn héo hơn bữa trước. Chỉ một lần sau cùng rồi ngày mai Nguyễn sẽ dừng lại nơi chỗ cũ, đếm những ghé bàn bày biện trong quán. Đếm mãi thật lâu để thấy lòng mình không trống vắng như chiếc bàn chiếc ghế đang thiếp dưới ánh đèn vàng ủa. Bởi vì ở nơi kia, Mãn đang có Bà Ngoại, mấy Di và Trân Sa trong căn nhà gạch đỏ xinh xắn. Bên bếp lửa hồng, người ngồi quanh chọt để lòng trôi xa hơn hiện tại, nghiêng tai lắng nghe kỷ niệm vọng lên những âm vang.

Sáng nay có người mời Nguyễn đi dự một buổi dạ vũ Noel. Đột nhiên Nguyễn nhớ Mãn kỳ lạ khi xót xa nghĩ rằng Mãn đang ngồi ở Tao Đàn một chắc. Nên Nguyễn thấy mình cần phải chạy mau, không ngoái cổ lại. Để trốn. Trốn một buổi sáng, trốn một ngày, trong đó, Nguyễn đã thấy rõ được khuôn mặt định mệnh so le. Nguyễn vừa chạy xong, bây giờ hãy còn mệt.

Thôi, mai Mãn về an ổn. Nguyễn yêu và nhớ mãi Mãn mãi mãi. Hôn Mãn thật nhiều để trừ vào những hôm xa vắng.

Nguyễn.

[]